

L'últim convidat del matí era Germà Colón, que sota el títol «Explorant el *DCVB*» va oferir un primer apropament a la informació intrínseca del *Diccionari*, que s'està posant en relleu en recerques en curs.

Les sessions de tarda van començar amb Gabriele Iannàccaro. Sota el títol «La casa della mia lingua. Dinamiche linguistiche nei dizionari spontanei» va presentar un atractiu projecte de diccionari col·loquial dels dialectes italians a partir de reculls lexicogràfics fets per no-especialistes.

Maria-Pilar Perea va parlar d'«Eines informàtiques i diccionaris dialectals» i, més concretament, de noves formes d'explorar el *DCVB* a partir de l'estudi de les cèdules i les obres lexicogràfiques buidades en l'elaboració del Diccionari, treball emmarcat dins del projecte de recerca *DCVB 2.0+*.

L'última ponent va ser Maria Àngels Massip, que va fer consideracions epistemològiques a propòsit del lèxic dialectal i va establir relacions entre la dialectologia i la teoria de la complexitat.

El 23è CLUB va suposar el salt del col·loqui al món digital. La jornada es va poder seguir per *Twitter* amb l'etiqueta #CLUB23UB. A la clausura es va anunciar que les actes dels CLUB anteriors estarien digitalitzades i d'accés lliure a la xarxa.¹

Eloi BELLÉS
Universitat de Barcelona

Presentació de *Luna que no ye luna*, d'Ánchel Conte (27 de novembre de 2015). — El 27 de novembre de 2015, al centre Aragonès de Barcelona, es va presentar el poemari d'Ánchel Conte, *Luna que no ye luna —Luna que no es luna* (Zaragoza, Los Libros del Gato Negro, 2015). La presentació, que es va fer juntament amb la del llibre *Crònica del hombre*, de León Buil, amb assistència de l'editora, va córrer a càrrec d'Antonio Pérez Lasheras, catedràtic de la Universitat de Saragossa i autor del pròleg.

Ánchel Conte (Alcoleya de Zinca, 1942), que ha estat professor d'Història a diversos instituts d'Aragó i Barcelona, autor de múltiples obres d'investigació històrica sobre l'Alt Aragó (templers, moros, moriscos), és sobretot un dels pocs poetes en aragonès modern. Durant la seva estada a l'Aínsa va aprendre aragonès pel contacte amb els seus alumnes del Col·legi Lliure Adoptat que parlaven espontàniament aquella llengua per herència familiar, se'n va enamorar i en va fer objecte del seu discurs literari. Viu des de fa 30 anys a Barcelona, on ha estat professor d'aragonès al Centro Aragonés. El llibre, que completa altres produccions anteriors, com ara *No deixez morir a mia voz* (Barcelona, El Bardo, 1972), és la segona edició de la de 2014 (Zaragoza, Ediprados), a la qual s'han agregat nou nous poemes; és un cant a l'amor amb tots els seus estats de felicitat, enyorança, nostàlgia, absència, tristesa, esperança... El presentador el considera el millor escriptor en aragonès de tota la llarga història d'Aragó.

És admirable que una llengua minoritària —i minoritzada— com és l'aragonès, seriosament amenaçada —el darrer atac és l'intent administratiu de substituir el seu nom pel de LAPAPYP, com el de català pel de LAPAO— hagi trobat en Ánchel Conte un inspiradíssim poeta que ha transformat un llenguatge rural i casolà, de pastors i pagesos, en un autèntic idioma de cultura. El llibre es clou amb un desig de venturós futur per a l'aragonès i el català d'Aragó: «Que as lenguas d'Aragón tiengan o reconoiximiento que mereixen».

Joan VENY
Institut d'Estudis Catalans
Universitat de Barcelona

1. Podeu trobar els volums a <http://www.publicacions.ub.edu/articulos.asp?modo=c&fam=LING%C3%9C%C3%8DSTICA%20CATALANA> [consulta: 17/5/2016].